

N:o 175.

Af herr **A. Hedin** i Stockholm, om ändring af 4 § i Kongl. Maj:ts förslag till ny värnpligtslag.

Fjerde paragrafen i nämnda förslag gifver anledning till betänkligheter, af hvilka åtminstone en nödvändiggör en förändring. Om nemligen Riksdagen skulle bifalla paragrafens tredje mom., så komme den dermed att afhända sig sin rätt att ensam lagstifta om frikallelse från skyldigheten att erlægga värnskatt, om dess belopp m. m., eftersom tredje mom. säger, att detta skall bestämmas i särskild lag. Att den Riksdag, som kommer att besluta om införande af värnskatt, bör åt densamma gifva karakteren af *bevillning*, synes mig gifvet, enär den eljest afhänder kommande Riksdagar rätten att allena besluta om ändringar i föreskrifterna om denna skatt. Frågan är i detta hänseende alldeles analog med den, som uppstod genom Kongl. Maj:ts proposition 1872 angående Kongl. Maj:ts rätt beträffande koncession å enskilda jernvägsföretag, och den, som uppstod år 1893 angående koncession å bearbetande af apatitförekomster (Andra Kammarens protokoll 2, n:o 23, sid. 10). I båda dessa fall företog Riksdagen en ändring i Kongl. Maj:ts propositioner för att sålunda skydda kommande Riksdagar vid utöfningen af en rätt, som enligt § 77 regeringsformen permanent tillkommer *representationen* och således ej får genom *en Riksdags* beslut disponeras bort. Den nu förevarande frågan är af enahanda beskaffenhet. Visserligen uttalar Rydin den åsigten, att Riksdagen har rätt »att vid åtagandet af nya afgifter eller förändring af förutvarande bestämma, om den nya skatten skall utgå såsom bevillning eller ock bland ordinarie inkomsterna upptagas». Samma mening uttalas af Naumann. Häremot kan dock med

allt skäl invändas, att vid påläggandet af en ny skatt åt representationen bör bibehållas rätt att förändra denna skatt, om den under förändrade förhållanden blifvit olämplig. I alla händelser borde icke ens kunna ifrågasättas ett sådant förhastande, som att Riksdagen *på förhand* skall afhända sig sin rätt att allena besluta om en, till äfventyrs blifvande, ny skatt, om hvars beskaffenhet den ingenting vet utöfver hvad som kan slutas af — benämningen »värnsskatt». Äfven de, som hylla Rydins och Naumanns mening, enligt hvilken den Riksdag, som kommer att *verkligen besluta införandet* af en värnsskatt, eger att bestämma denna skatts konstitutionella natur, såsom bevillning eller ordinarie, torde väl erkänna, att intet skäl påkallar en så underlig brådska. Tvärtöm är det, enligt Rydins och Naumanns mening, först *den* Riksdagen, som eger att göra valet. Att detta skulle tillkomma en *föregående* Riksdag, som blott gör ett princip-uttalande — låt vara i form af en lagparagraf — till förmån för en värnsskatt, är alltför absurdt. Således, om man icke vill utesluta tredje mom., så bör detta ändras derhän, att Riksdagens rätt att ensam besluta om värnsskattens konstitutionella natur icke i förväg omintetgöres. Dermed bevarar Riksdagen också tillfälle att bestämma skattens belopp, dess användning, i hvilka fall frikallelse från skyldigheten att erlægga värnsskatt skall medgifvas o. s. v.

På grund häraf får jag föreslå,

att 4 § 3 mom. må erhålla följande eller till syftet dermed öfverensstämmande lydelse: *Öfriga erforderliga föreskrifter angående denna bevillningsafgift meddelas genom särskild författning.*

Häraf följer en redaktionsändring i § 53.

Stockholm den 19 mars 1901.

A. Hedin.